

Arrest

nr. 149 131 van 6 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 17 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van voornoemd artikel 9bis, artikel 8 EVRM juncto artikel 22bis van de Grondwet, artikel 13 EVRM juncto de artikelen 41 en 47 Handvest Grondrechten EU, het redelijkheidsbeginsel, de hoorplicht, de materiële motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel, het rechtsbeginsel van de rechtszekerheid en het beginsel van behoorlijk bestuur.

Met betrekking tot voormeld artikel 22bis dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij hierop in haar uiteenzetting niet meer terugkomt. Wat betreft “het beginsel van behoorlijk bestuur” wijst de Raad erop dat dit niet dienstig kan worden ingeroepen. Deze onderdelen van het eerste middel komen onontvankelijk voor.

De verzoekende partij verwijst in een eerste onderdeel naar haar partner en haar kind met onbeperkt verblijfsrecht en meent dat een scheiding van onbepaalde duur een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij deze elementen reeds in haar aanvraag om machtiging van verblijf heeft ingeroepen en dat de gemachtigde hierop uitdrukkelijk is ingegaan. Door deze elementen in haar verzoekschrift te herhalen, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing onwettig zou zijn. In de mate dat zij kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot artikel 8 EVRM en in haar verzoekschrift opnieuw een schending van dit artikel inroept, dient in de eerste plaats te worden benadrukt dat de bestreden beslissing slechts betrekking heeft op een tijdelijke scheiding en niet op een scheiding van onbepaalde duur. Verder wordt erop gewezen dat het een eerste toegang van de verzoekende partij betreft en dat volgens het EHRM in dit geval onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Verder dient erop gewezen te worden dat, teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, in de eerste plaats moet worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij een partner en een kind heeft die beiden een onbeperkt verblijfsrecht in België hebben. Met dit betoog voert de verzoekende partij echter niet aan, laat staan dat zij aantoont, dat het onmogelijk zou zijn haar gezinsleven met haar partner in de toekomst elders verder te zetten. Zij beroept zich op het verblijfsrecht van partner en kind om te stellen dat deze haar niet (tijdelijk of definitief) zouden kunnen vergezellen, maar zij laat na uiteen te zetten op welke manier dit verblijfsrecht van beide familieleden dit zou verhinderen. In haar aanvraag om machtiging tot verblijf stelde zij dat haar partner een erkend vluchteling is, maar uit het administratief dossier blijkt, en dit wordt tevens uitdrukkelijk in de bestreden beslissing gesteld, dat dit niet het geval is. Ook verwijst de verzoekende partij naar de slechte omstandigheden in Nepal, waarop zij elders in haar verzoekschrift dieper ingaat. In de eerste plaats dient erop gewezen te worden dat zij deze slechte omstandigheden in haar aanvraag niet heeft ingeroepen. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet uiteenzet op welke manier het eventuele bestaan van zulke slechte omstandigheden in het licht van artikel 8 EVRM een hinderpaal zou uitmaken, te meer daar de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat zij met haar gezin in de aangehaalde slechte omstandigheden, die zich overigens tot Kathmandu lijken te beperken, zou terechtkomen. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet

aannemelijk gemaakt. Daarnaast dient erop gewezen te worden dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat zij geen kennis kan nemen op welke manier rekening werd gehouden met de sociale, culturele en familiale banden in België en de moeilijkheden die zij zou hebben in Nepal, herhaalt de Raad dat met de familiale banden uitdrukkelijk rekening werd gehouden en wijst hij erop dat de verzoekende partij de overige elementen niet als buitengewone omstandigheden in haar aanvraag naar voren heeft gebracht. Zij kan de gemachtigde dan ook niet verwijten hiermee geen rekening mee te hebben gehouden. In de mate dat zij met “de moeilijkheden die zij zou hebben in Nepal” doelt op een moeilijk contact met haar raadvrouw en een gebrek aan financiële middelen, wijst de Raad erop dat omtrent deze als buitengewone omstandigheid ingeroepen elementen wel degelijk uitdrukkelijk werd gemotiveerd. Op deze onderdelen van de motivering gaat de verzoekende partij inhoudelijk echter niet in.

Daar waar de verzoekende partij verwijst naar haar huidige zwangerschap, dient erop gewezen te worden dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde hiervan kennis had ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij meent dat als de gemachtigde doelbewust het “negatief advies van het Openbaar Ministerie” (de verzoekende partij verwijst naar haar stuk 6, dat het besluit van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van voltrekking van het huwelijk betreft) opvraagt, hij op dezelfde manier kennis had moeten hebben van de dagvaarding uitgaande van de verzoekende partij en haar partner, waarin melding wordt gemaakt van de zwangerschap. Er dient echter op gewezen te worden dat uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat het betrokken advies dateert van 20 januari 2015, en dat uit het verzoekschrift blijkt dat het weigeringsbesluit dateert van 23 januari 2015, zodat beide documenten dateren van voor de bestreden beslissing van 17 februari 2015, terwijl de dagvaarding die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt slechts dateert van 20 februari 2015 en aldus van na de bestreden beslissing. De verzoekende partij kan zodoende niet voorhouden dat de gemachtigde hiervan kennis had kunnen nemen en er rekening mee had kunnen houden. Tevens laat zij na uiteen te zetten waarom zij de gemachtigde niet zelf van haar zwangerschap op de hoogte heeft gesteld, des te meer wanneer zij wenste deze als een buitengewone omstandigheid in te roepen. Uit een bij het verzoekschrift gevoegd stuk blijkt immers dat de bevalling voorzien is voor 30 juni 2015, zodat de zwangerschap reeds dateert van het najaar van 2014, maar uit het administratief dossier blijkt niet dat de aanvraag van 1 augustus 2014 naderhand nog werd aangevuld. De verzoekende partij voert ten slotte aan dat in elk geval op dit moment rekening met de huidige zwangerschap moet gehouden worden, in het licht van de artikelen 8 en 13 EVRM, en dat de gemachtigde, mede in het licht van artikel 41 Handvest, de plicht had haar te horen omtrent dit negatief advies, zodat zij de mogelijkheid had zich hierop te verweren, hetgeen tot een andere besluitvorming kon hebben geleid. In de eerste plaats wijst de Raad erop dat tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand een beroep bij de familierechtbank openstaat, dat de verzoekende partij blijkens haar verzoekschrift ook daadwerkelijk heeft ingesteld. Verder dient te worden vastgesteld dat zij met haar betoog niet aannemelijk maakt op welke manier haar nieuwe zwangerschap en het naderhand geboren kind een impact zou hebben op de beoordeling van artikel 8 EVRM op dit moment of bij het nemen van de bestreden beslissing of op een andere manier tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden. De Raad benadrukt nogmaals dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft en herhaalt dat de bevalling reeds voorzien is voor 30 juni 2015. Tevens laat de verzoekende partij na aan te tonen op welke manier zij meent dat de beoordeling van de gemachtigde anders zou zijn geweest als hij niet van één, maar van twee kinderen zou zijn uitgegaan. Bovendien dient nogmaals te worden benadrukt dat de verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid had de gemachtigde van haar zwangerschap op de hoogte te brengen.

Voor het overige kan er nog op gewezen worden dat, daar waar de verzoekende partij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De door de verzoekende partij in het eerste onderdeel van haar enig middel aangehaalde bepalingen en beginselen worden niet aannemelijk gemaakt.

In een tweede onderdeel van het eerste middel verwijst de verzoekende partij naar de instructie van 19 juli 2009. Dit betoog heeft tot doel een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. In de eerste plaats wijst de Raad erop dat de verzoekende partij deze slechts in het kader van de gegrondheid heeft ingeroepen, terwijl de bestreden beslissing de ontvankelijkheid van de

aanvraag betreft. Daarnaast dient erop gewezen te worden dat de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). Dit onderdeel van het eerste middel lijkt bijgevolg niet dienstig. De verwijzing van de verzoekende partij naar de publieke verklaringen van de staatssecretaris en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken dat de instructie nog steeds geldt voor zij die hieraan voldoen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de instructie omwille van het arrest van de Raad van State met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verdwenen en derhalve niet langer - noch in negatieve, noch in positieve zin - kan worden toegepast. Daar waar de verzoekende partij meent dat de gemachtigde onvoldoende gebruik heeft gemaakt van zijn discretionaire bevoegdheid, dient erop gewezen te worden dat in de bestreden beslissing ingegaan wordt op de verschillende elementen die de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet als buitengewone omstandigheid naar voren heeft gebracht, met inbegrip van artikel 8 EVRM. Zij laat na aan te tonen dat dit niet het geval zou zijn.

Het eerste middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

In een tweede middel verwijst de verzoekende partij opnieuw naar het feit dat niet van haar kan verwacht worden dat zij van haar kind(eren) gescheiden wordt, en dat niet van het kind (of de kinderen) kan verwacht worden dat zij haar vergezellen, omwille van hun verblijfsrecht en gezien zij dan gescheiden worden van de vader en in erbarmelijke omstandigheden terechtkomen. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat het verblijfsrecht van de familieleden zou verhinderen dat deze haar tijdelijk vergezellen naar het land van herkomst en dat haar stelling in de aanvraag dat de vader een erkend vluchteling is niet beantwoordt aan het administratief dossier, zoals ook in de bestreden beslissing gesteld wordt. Met betrekking tot de erbarmelijke omstandigheden herhaalt de Raad dat de verzoekende partij deze niet heeft aangevoerd in haar aanvraag en dat zij bovendien nalaat aan te tonen dat zij in zulke omstandigheden zou terechtkomen. Specifiek aangaande het rapport van 2006 over "maternal mortality" dat zij in haar verzoekschrift aanhaalt, kan bijkomend worden vastgesteld zij nalaat uiteen te zetten waarom zij meent dat zij de rest van haar zwangerschap in Nepal zou moeten doorbrengen en aldaar rond 30 juni 2015 bevallen, en zich op die manier zou kunnen blootstellen aan het door haar aangehaalde risico op sterfte tijdens de zwangerschap of de bevalling. De Raad benadrukt hierbij nogmaals dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is.

Het tweede middel lijkt ongegrond."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 13 mei 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 25 juni 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 7 mei 2015 opgenomen grond, verwijst zij naar haar verzoek tot horen en stelt met betrekking tot het feit dat het gezinsleven ook elders zou kunnen gevoerd worden, dat dit niet het geval is, te meer daar zij afkomstig is uit Nepal, waar een zeer zware aardbeving heeft plaatsgevonden. Een tijdelijke verwijdering gaat niet op voor haar en haar twee kinderen die samenwonen. Zij heeft tevens een procedure tegen de weigering van de huwelijksaanvraag lopen bij de rechtbank van eerste aanleg te Brugge inzake de huwelijksweigering en begrijpt de weigering niet, te meer dat reeds twee kinderen uit de relatie geboren werden.

De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking van de Raad.

2.2 Daar waar de verzoekende partij verwijst naar verzoek tot horen, benadrukt de Raad nogmaals dat het verzoek tot horen geen nota of memorie is waarnaar ter terechtzitting kan verwezen worden. Zodoende kan slechts rekening gehouden worden met de daadwerkelijk ter terechtzitting van 25 juni 2015 geformuleerde opmerkingen en niet met enige schriftelijke uiteenzetting in het verzoek tot horen.

Met betrekking tot het eigenlijke betoog ter terechtzitting dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de eerste plaats verwijst naar elementen die zij reeds in haar verzoekschrift naar voren heeft gebracht en waarop middels de beschikking van 7 mei 2015 reeds werd geantwoord. Door elementen uit het verzoekschrift te herhalen of te benadrukken, brengt zij geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

Daar waar de verzoekende partij stelt de weigering van de huwelijksaanvraag niet te begrijpen, te meer dat reeds twee kinderen uit de relatie geboren werden, wijst de Raad erop dat voormelde weigeringsbeslissing niet het voorwerp uitmaakt van het thans voorliggend beroep, maar van het beroep ingediend bij de rechtbank van eerste aanleg te Brugge, beroep waarvan de verzoekende partij reeds in haar verzoekschrift melding heeft gemaakt.

Daar waar de verzoekende partij in haar verzoek tot horen van 13 mei 2015 in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) voor het eerst verwijst naar artikel 13 van het EVRM en naar de zeer zware aardbeving van 25 april 2015 in Nepal, dient te worden vastgesteld dat dit een uitbreiding respectievelijk een nieuwe onderbouwing van het onderdeel van het tweede middel aangaande voormeld artikel 8 betreft. In dit verband dient erop gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). In de eerste plaats dient nogmaals te worden benadrukt dat het verzoek tot horen niet als bijkomende memorie mag beschouwd worden, en als dusdanig zodoende niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen was niet te wachten tot de eigenlijke terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen. Ook gelet op de rechten van verdediging was het aangewezen dit te doen, teneinde de verwerende partij de kans te geven op voorhand kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting (cf. RvS 10 februari 2010, nr. 200.738).

Vervolgens dient met betrekking tot artikel 13 van het EVRM echter te worden vastgesteld dat de verzoekende partij dit door haar voor het eerst in haar verzoek tot horen ontwikkelde middel ter terechtzitting niet herneemt, zodat hiermee hoe dan ook geen rekening kan worden gehouden. Gelet op hetgeen hoger reeds herhaaldelijk is gesteld, is immers niet enige schriftelijke weergave in het verzoek tot horen, maar het betoog ter terechtzitting relevant. Alleen al om deze reden is dit nieuwe middel onontvankelijk.

Met betrekking tot de aardbeving in Nepal dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij hiernaar ter terechtzitting wel verwijst. Gezien deze aardbeving blijktens de stukken dateert van 25 april 2015, terwijl het verzoekschrift reeds dateert van 17 maart 2015, kon zij dit element niet vroeger opwerpen, zodat moet worden aangenomen dat deze uitbreiding van het tweede middel onontvankelijk is. Er dient echter op gewezen te worden dat de bestreden beslissing een antwoord betreft op een op 1 augustus 2014 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, aanvraag waarin de verzoekende partij zodoende onmogelijk een op 25 april 2015 plaatsgevonden aardbeving heeft kunnen betrekken. De Raad ziet dan ook niet in op welke manier de gemachtigde dit element in zijn beoordeling van het als buitengewone omstandigheid ingeroepen gezinsleven (met inbegrip van artikel 8 van het EVRM) had kunnen betrekken. In de mate dat de verzoekende partij meent dat er thans omwille van de aardbeving een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt, benadrukt de Raad nogmaals, zoals reeds uitdrukkelijk werd aangegeven in de beschikking van 7 mei 2015, dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De verzoekende partij toont ook geenszins aan dat zij ondertussen reeds aan een verwijderingsmaatregel onderworpen zou zijn. Bovendien wijst de Raad nogmaals op het feit dat in de beschikking van 7 mei

2015 reeds werd aangegeven dat de verzoekende partij heeft nagelaten aan te tonen dat het voor haar onmogelijk zou zijn haar gezinsleven elders verder te zetten. Het feit dat in Nepal een aardbeving heeft plaatsgevonden, doet hieraan nog steeds geen afbreuk. De verzoekende partij toont immers niet aan op welke manier uit dit gegeven kan afgeleid worden dat haar gezinsleven slechts in België kan gevoerd worden. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat artikel 74/14, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet de mogelijkheid biedt de termijn van vrijwillig vertrek te verlengen, voor zover de verzoekende partij ondertussen het voorwerp van een verwijderingsmaatregel zou uitmaken, hetgeen – zoals hoger reeds gesteld – niet blijkt.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 7 mei 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de beide middelen, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond zijn.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE